

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sente Csilla ügyvéd (1137 Budapest, Radnóti u. 41.) által képviselt felperesnek a Köteles Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Köteles Andrea ügyvéd, 1118 Budapest, Gombóc Zoltán u. 14.) által képviselt alperes ellen konszernfelelősségből eredő követelés megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2006. december 14-én kelt 30.G.40.527/2005/12. számú ítélet ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a kamat 2005. január 1-jét követően esedékes mértékét a mindenkori késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékében állapítja meg;

az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, az alperes által fizetendő perköltség összegét 864.000 (nyolcszázhatvannégyezer) forintra leszállítja. Ezt meghaladóan az alapeljárásban és a megismételt első fokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.550.000 (egymillió-ötszázötvenezer) másodfokú perköltséget.

Az alperes által le nem rótt 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A állami vállalatból átalakulással egyszemélyes részvénytársaságként jött létre 1994. március 1-jén. A részvényesi jogokat alapítástól az alperesi jogelőd, majd 1995. június 16-tól az alperes gyakorolta.

A társaság 1997. április 1-től végelszámolás, 1997. július 9-től pedig felszámolás alatt állt.

A Fővárosi Bíróság 2003. július 21-én kelt, 2003. december 29-én jogerőre emelkedett 10.Fpk.01-97-001358/82. számú végzésével a felszámolást befejezte, a társaságot megszüntette. A zárómérleg jóváhagyása mellett kötelezte a felszámolót, hogy a végzés jogerőre emelkedése után a rendelkezésre álló 4.277.000 forintból utaljon át a mint „e,” kategóriás hitelezőnek 4.186.000 forintot, a fennmaradó 86.000 forintot pedig a felszámoló részére adta át a felszámolással kapcsolatos költségekre. A végzés indokolása egyebek mellett rögzítette azt is, a korábban jóváhagyott I., II. és III. számú közbenső mérleg és vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezői igények kielégítésére, továbbá a felszámolói díjelőlegre történt kifizetéseken túlmenően további kielégítésre nincs mód.

(A jóváhagyott zárómérleg 4. sz. melléklete tartalmazta 1-45 sorszám alatt a határidőn belül bejelentett követeléseket a hitelezők, az összeg, a besorolási kategória, a közbenső mérlegek alapján kifizetett, illetve a zárómérleg alapján kifizetésre kerülő összeg megjelölésével. Rögzítette azt is, az „f” kategóriába tartozó hitelezői követelésekből 97.128.783 forint, ezen követelések után a felszámolás alatt esedékessé vált „g” kategóriába sorolt késedelmi kamatkövetelésből 119.580.433 forint maradt kielégítetlenül. A melléklet a felperesi jogelőd felperes neve-t, mint jogutódot 14 hitelezői követelés jogosultjaként tünteti fel, ki nem elégített követeléseinek összege a kamatok nélkül („f” kategória) 79.426.401 forint, míg kamatokkal 166.721.677 forint.)

A társaságot 2004. június 21-i hatállyal törölték a cégjegyzékből.

A felperesi jogelőd (a továbbiakban felperesi jogelőd) 2003. december 17-én előterjesztett keresetében alperest az 1988. évi VI. törvény (Gt.) 328. § (1) bekezdése alapján 166.721.677 forint és annak 2003. január 1-től a kifizetésig járó törvényes kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, a keresetlevél mellékletében tételesen felsorolt, a felszámolási eljárásában határidőn belül bejelentett, a felszámoló által visszaigazolt 14 hitelezői követelést engedményezéssel szerezte meg. A felszámolási eljárásban vagyoni

fedezet hiányában a követeléseknek csak kisebb része térült meg. A Gt. 328. §-a alapján alperes a közvetlen irányítása alatt álló részvénytársaság tartozásaiért helytállni köteles.

Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a Gt. 328. § (2) bekezdése szerinti felelőssége fennálltát.

Elévülési kifogást is előterjesztett. Előadta, felperes igénye a Cstv. 35. § (1) bekezdése szerint legkésőbb a felszámolás megkezdésekor, 1997. július 9-én esedékessé vált, így a felperes 2003. december 17-én előterjesztett keresetében már elévült követelést érvényesített.

Felperesi jogelőd vitatta az alperes elévülési kifogásának megalapozottságát. Állította, az alperessel, mint mögöttes felelőssel szembeni igényérvényesítés feltétele a követelés főadóssal szembeni behajthatatlansága. A Ptk. 326. § (2) bekezdésére figyelemmel a felszámolás befejezését követő egy éven belül alperessel szemben követelése nem évült el.

Az elsőfokú bíróság 2004. június 22-én kelt 30.G.40.542/2003/7. számú ítéletével a keresetet elutasította arra hivatkozással, felperes az elévülési idő lejártá után terjesztette elő keresetét.

A felperesi jogelőd fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2005. március 4-én meghozott 16.Gf.40.310/2004/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes másodfokú perköltségét 3.150.000 forintban, az alperesét 2.250.000 forintban állapította meg. A határozat indokolása szerint az alperes közvetlen irányítása alatt álló felszámolási eljárás következtében 2004. június 21-én szűnt meg. Alperes a részvénytársaságnak megszűnéséig egyedüli részvényese volt, mögöttes konszernjogi felelőssége a társaság megszűnéséig mindvégig fennállt annak tartozásaiért, e kötelezettségének elévülése csak a társaság megszűnése időpontjában vette kezdetét. Felperes még a megszűnését megelőzően előterjesztette keresetét, így követelése alperessel szemben nem évült el, a kereset érdemben vizsgálendő.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a felperesi jogelőd fenntartotta keresetét.

A követelések keletkezésének, a felszámolási eljárásban történt bejelentésének, nyilvántartásba vételének, engedményezésének, az egyes követelésekre nézve a felszámolási eljárásban történt kifizetések, valamint a kielégítetlenül maradt követelések alátámasztására további okiratokat csatolt. Egyebek között mellékelte a 1998. július 8-i fordulónapra 1998. augusztus 31-én elkészített I. számú

közbenső mérlegét és vagyonfelosztási javaslatát, a 2000. április 30-i fordulónapra 2000. június 9-én elkészített II. számú közbenső mérlegét és vagyonfelosztási javaslatát a jóváhagyásukról hozott 2000. július 17-én kelt 10.Fpk.01-97-001358/63. számú végzéssel, valamint a 2001. április 20-i fordulónapra 2001. májusában elkészített III. számú közbenső mérleget és vagyonfelosztási javaslatot a jóváhagyásukról rendelkező 2001. július 4-én kelt 72. sorszámú végzéssel, továbbá a felszámolótól kapott 2000. december 8-i keltezésű, a hitelezői igényekkel kapcsolatos tájékoztató levelet.

Az I. számú közbenső mérleg szerint annak fordulónapján - 1998. július 8-án - a társaság eszközeinek összege 189.116.000 forint volt, ebből 118.207.000 forint készpénzben állt rendelkezésre. A határidőben bejelentett, nyilvántartásba vett hitelezői követelések összege 243.186.024 forintot tett ki, „b” kategóriába 27.541.727 forint, „e” kategóriába 86.229.479 forint, „f” kategóriába 101.100.765 forint, „g” kategóriába 28.314.053 forint követelés tartozott. A bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és vagyonfelosztási javaslat alapján 11.612.500 forint felszámolói díj, továbbá a „b” kategóriába sorolt 27.541.727 forint hitelezői követelések, és az „e” kategóriába tartozó hitelezői igényekből 56.049.161 forint - összesen 95.203.388 forint - került kifizetésre.

A II. számú közbenső mérleg fordulónapján - 2000. április 30-án - a társaság 63.303.000 forint összegű eszközzel, ezen belül 55.082.000 forint készpénzzel rendelkezett. A határidőn belüliként nyilvántartásba vett hitelezői igények összege 180.148.291 forint, ebből „e” kategóriás követelés 30.235.688 forint, „f” kategóriás tartozás 121.919.209 forint, „g” kategóriába sorolt 27.993.404 forint volt. A kimutatásban továbbá még vitatott „e” kategóriás hitelezői igényként 4.186.000 forint is feltüntetésre került. Az okirat egyebek mellett rögzítette, a felszámoló a társaság telekingatlanait értékesítette, a mérlegben szereplő 5.762.000 forint követelés a visszaigényelhető áfából, a 2.376.000 forint összegű befektetett pénzügyi eszköz a dolgozóknak nyújtott, még vissza nem fizetett lakás- és építési kölcsönből, míg a 83.000 forint összegű eszközállomány a felszámolás befejezéséig értékesítendő irodatechnikai berendezésekből áll. A jóváhagyott közbenső mérleg és vagyonfelosztási javaslat alapján 7.846.000 forint összegű tartalék képzésére került sor. A fennmaradó pénzösszeg az „e” kategóriás 30.235.688 forint hitelezői igény teljes, valamint az „f” kategóriás hitelezői igények 13,94 %-os (17.000.000 forint) kielégítésére került felhasználásra.

A III. számú közbenső mérleg szerint a mérleg fordulónapján - 2001. április 20-án - a társaság 14.140.00 forint eszközzel rendelkezett, amely 13.177.000 forint készpénzből és 963.000 forint befektetett pénzügyi eszközből állt. A határidőn belüli összesen 138.087.000 forint hitelezői követelésből az „f” kategóriába 109.537.000 forint, a „g” kategóriába 28.550.000 forint tartozott. A társaság pénzügyi helyzete az 5.387.000 forint összegű tartalékképzésen túl az „f” kategóriás követelésekre 7,1 millió forint kifizetését teszi lehetővé. A készpénzben rendelkezésre álló tartalékon felül a társaság 963.000 forint befektetett pénzügyi eszközzel rendelkezik, amely a dolgozóknak nyújtott lakásépítési kölcsönkövetelésből adódik. A III. sz. közbenső mérleget jóváhagyó 2001. július 4-én kelt 72. sorszámú végzés egyebek mellett azt is rögzíti, a közbenső mérleget a felszámoló 2001. május 29-én terjesztette elő

annak egyidejű igazolásával, hogy azt valamennyi hitelezőnek megküldte, észrevétel, kifogás nem érkezett.

A felszámoló 2000. december 8-án kelt, felpereshez címzett levele egyebek mellett rögzíti, a felszámolása során a továbbiakban is sor kerülhet hitelezői igények kielégítésére, az azonban, hogy a kielégítés mértéke valamely hitelezői rangsort milyen mértékben fogja érinteni, több, előre nem látható tényezőtől függ. A hitelezői követelések megtérülésére csak a felszámolási zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat adhat megnyugtató és pontos választ.

Az alperes ellenkérelme továbbra is a kereset elutasítására irányult a követelés elévülésére hivatkozással. A Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság azonos tárgyú perben 2005. június 6-án meghozott Gf.X.30.068/2005/6. számú határozatában foglaltakra utalva előadta, az elévülési határidő a mögöttes felelőssel szemben is a teljesítési határidő lejártával kezdődik, az eredeti adóssal szembeni felszámolási eljárás a mögöttes felelőssel szemben az elévülést nem szakítja meg. Ugyanakkor a mögöttes felelős helytállási kötelezettsége csak akkor nyílik meg, amikor bizonyossá válik hogy az eredeti adós vagyona a követelést nem fedezi. Eddig az időpontig a mögöttes felelőssel szemben az elévülés nyugszik. Állította, a 2001. május 29-én kelt III. számú közbenső mérlegéből egyértelműen megállapítható volt a felperesi jogelőd számára, hogy a felszámoló a társaság teljes vagyonát értékesítette és a 4.186.000 forint tartalékon felül rendelkezésre álló teljes összeget a hitelezők között felosztotta. A közbenső mérleget jóváhagyó 2001. július 4-én kelt 72. sorszámú végzésből megállapítható, a felszámoló valamennyi hitelezőnek igazoltan megküldte a közbenső mérleget. Felperes számára tehát ebből az okiratból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a társaság fennmaradó vagyona nem nyújt fedezetet a 166.721.677 forint összegű hitelezői követelése kielégítésére. Ennek ellenére a felperesi jogelőd keresetét csak az elévülés nyugvásának megszűnésétől számított egy éven túl terjesztette elő, ezért követelése elévült.

Egyebekben úgy nyilatkozott, a felszámolási eljárásban kielégítetlenül maradt 79.399.371 forint tőke és járulécai tekintetében a kereset jogalapját, összecszerűségét nem vitatja.

Felperesi jogelőd a 2006. december 14-i tárgyaláson keresetét leszállította, alperest 79.399.731 forint és annak 2003. február 6-tól a kifizetésig a mindenkorai költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Perköltségként a pertárgy érték 5 %-a + áfa összegű ügyvédi munkadíjra és az általa lerótt eljárási illetékekre tartott igényt.

Az alperes elévülési kifogásával szemben egyebek mellett arra hivatkozott, a felszámolási záródokumentumainak elkészítését megelőzően több közbenső mérleg és vagyonfelosztási javaslat készült, a hitelezői igényekre fordítható vagyoni fedezet folyamatosan bővült, így csak a felszámolási záródokumentumok alapján volt

egyértelműen megállapítható az, hogy mely hitelezői igények kielégítésére milyen mértékben nem nyújt fedezetet a társaság vagyona. A Cstv. közbenső mérlegre illetve vagyonfelosztási javaslatra vonatkozó 50. § (1), (2) és (5) bekezdéseiben foglaltakra utalva hangsúlyozta azt is, sem a közbenső mérlegnek, sem a vagyonfelosztási javaslatnak nem az a rendeltetése, hogy a követelések behajthatatlanságára nézve adatot szolgáltatson. A behajthatatlanságra vonatkozóan csakis a Cstv. 52. § (3) bekezdése alapján készült, az ott meghatározott adatokat teljes körűen tartalmazó felszámolási záródokumentumok adhatnak megalapozott információt.

Az elsőfokú bíróság 2006. december 14-én kelt 30.G.40.527/2005/12. számú ítéletével alperest a felperes részére 79.399.371 forint továbbá annak 2003. február 6-tól a kifizetésig járó mindenkori költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamata és 4.000.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolása szerint a felszámolási eljárásban készült közbenső mérlegek és vagyonfelosztási javaslatok a felperesi követelések kielégíthetőségét támasztották alá, ugyanakkor nem tartalmaztak egyértelmű adatot arra nézve, hogy a hitelezők kielégítése kizárt. A felperesi jogelőd csak a felszámolási zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat alapján kerülhetett olyan helyzetbe, hogy az alperessel szemben konszernjogi felelőssége alapján igényt érvényesítsen. Az alperes ezért alaptalanul hivatkozott az elévülésre. Alperes a kereset jogalapját, összecszerűségét nem vitatta, ezért a kereset szerinti marasztalásának volt helye. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság.

Az ítélettel szemben az alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva az időközben meghozott 1/2007. számú Polgári jogegységi határozatra is utalva hangsúlyozta, a 2001. május 29-én kelt III. sz. közbenső mérleg alapján felperes számára egyértelműen megállapítható volt, hogy a vagyona követelése további megtérülésére már nem nyújt fedezetet. Felperes legkésőbb a III. számú közbenső mérleg kézhezvételekor értesült követelése behajthatatlanságáról. A kereset benyújtására azonban csak 2003. december 17-én, az elévülés nyugvásának megszűnésétől számított egy éves jogvesztő határidő letelte után került sor.

Sérlemelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi jogelőd javára a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltakba ütközően perköltséget állapított meg annak ellenére, hogy a leszállított kereset alapján az eredeti kereseti kérelemben foglalt követelésnek csak kevesebb mint 50 %-a bizonyult megalapozottnak.

A másodfokú eljárásban a felperesi jogelőd és a bejelentették, a felperesi jogelőd perbeli követelését a-re engedményezte. A Fővárosi Ítéltábla a perbeli jogutódlást megállapította, a felperesi jogelődöt a perből elbocsátotta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, lényegében annak helyes indokaira tekintettel. A perben tett korábbi nyilatkozatait részben megismételve ismételten utalt arra, a felszámoló 2000. december 8-i levelében is akként nyilatkozott, kizárólag a felszámolási zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat adhat pontos választ hitelezői követelése megtérülésére nézve.

A perköltségre nézve előadta, módosított, leszállított keresete teljes mértékben megalapozottnak bizonyult, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan marasztalta a pervesztes alperest a perköltségben. Másodfokú perköltségként a pertárgy érték 2,5 %-a + áfa összegű munkadíjra tartott igényt, kérte továbbá annak figyelembe vételét is, hogy az alapeljárásban született első fokú ítélet elleni fellebbezésén 900.000 forint illetéket lerótt.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

A Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében az elévülés a követelés esedékessé válásával kezdődik.

A Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél kevesebb van hátra.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Polgári jogegységi határozatában a mögöttes felelős személlyel szembeni követelés elévülése kérdésében is állást foglalt, rámutatva, az elévülést a főadóssal szemben megszakító cselekmények a mögöttes felelősre nem hatnak ki, ugyanakkor a mögöttes felelőssel szemben az elévülés a követelés főadóssal szembeni behajthatatlanságának megállapíthatóságáig nyugszik. A jogegységi határozat értelmében a behajthatatlanság akkor következik be, amikor a mögöttes felelős a teljesítést sortartásos kifogással már nem háríthatja el. Mindennek vizsgálata, különös körülményt igényel. A főadóssal (egyes adóssal) szembeni felszámolás esetén nem hagyható figyelmen kívül a felszámolási eljárás rendje, a hitelezők követelésének rangsora (kategóriája) sem. Ilyenkor tehát a behajthatatlanság megállapíthatóságának időpontja az az időpont, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy a kielégítési rangsora szerinti adott hitelező követelés akár csak részbeni fedezetéül szolgáló vagyonnal a főadós egyáltalán nem rendelkezik.

A felszámolására a Csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban Cstv.) rendelkezései szerint került sor.

A közbenső felszámolási mérlegről a Cstv. 50. §-a rendelkezett.

Az (1) bekezdés értelmében ha a felszámolási eljárás során a hitelezői igények kielégítéséhez elegendő pénzeszköz folyt be, a felszámoló közbenső mérleget készíthetett, míg a (2) bekezdés szerint a felszámolás kezdetétől számított egy év elteltével a közbenső mérleg elkészítése kötelező volt.

A (3) és (4) bekezdés értelmében továbbá a közbenső mérleg alapján a felszámolás várható költségeire és a vitás hitelezői igények fedezetére képzett tartalékon felüli pénzvagyron terhére a jogerős bírósági, hatósági határozaton alapuló vagy nem vitatott hitelezői követelések a törvényben meghatározott kielégítési sorrendben részben vagy egészben kielégíthetők voltak. A Cstv. 52. § (1) bekezdése értelmében a felszámoló a felszámolás befejezésekor egyebek mellett felszámolási zárómérleget és vagyonfelosztási javaslatot tartozott készíteni és azt meg kellett küldenie a felszámolási eljárást lefolytató bíróságnak.

A perbeli esetben a III. számú közbenső mérlegből az volt megállapítható, hogy a az „f” kategóriás hitelezői követeléseknek a közbenső mérleg és vagyonfelosztási javaslat szerinti részleges kielégítését követően a felszámolás várható költségeire elkülönített tartalékon felül még 6.350.000 forint vagyonnal rendelkezett, amelyből 4.186.000 forint „f” kategóriás követelések kielégítésére történő esetleges felhasználhatósága egy „e” kategóriába sorolt vitatott hitelezői igény elbírálásától függött. Mindezeket figyelembe véve azt kellett megállapítani, hogy a III. számú közbenső mérleg az „f” és „g” kategóriába sorolt hitelezői követelésekkel rendelkező felperes számára semmiképpen nem szolgálhatott alapul annak megállapítására, hogy a felszámolás körébe tartozó vagyon egyáltalán nem nyújt fedezetet követelése kielégítésére. Az alperes ezzel ellentétes álláspontját a Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek szerint megalapozatlannak találta.

Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg az elévülés hiányát és miután az alperes egyebekben a leszállított kereset jogalapját, összecszerűségét nem vitatta, helytálló az alperest a leszállított kereset szerint marasztaló ítéleti döntés is.

Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a felperest teljes egészében pernyertesnek tekintette és ennek megfelelően rendelkezett a perköltség viseléséről.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a perköltséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

A 81. § (1) bekezdése akként rendelkezik, részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembe vételével határoz.

A pernyertesség vizsgálata körében annak van alapvető jelentősége, hogy a felperesi kereset megalapozottnak bizonyul-e, illetve mennyiben bizonyul megalapozottnak.

A keresetnek a per tartama alatt történő leszállítása esetén pedig a pernyertesség, pervesztesség vizsgálata szempontjából a kereset leszállítás indokai, az alapul szolgáló körülmények vizsgálata nem mellőzhető.

A perbeli esetben felperes 166.721.677 forint és járulékai iránti eredeti kereseti követelésének 79.399.731 forint és járulékaira történt leszállítására nem a per tartama alatti alperesi teljesítés szolgált alapul. Így a már kifejtettek szerint a kereset-leszállítással érintett rész tekintetében felperest pervesztesnek kell tekinteni, erre figyelemmel pedig pernyertessége csak 48 %-ban állapítható meg. Téves ezért az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest a teljes felperesi perköltség megfizetésére kötelező rendelkezése.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a kamat 2005. január 1-jét követően esedékes mértékét az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásoknak megfelelően állapította meg, míg az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését ugyancsak a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 71. § (1) bekezdése alapján kötelezte a csupán csekély részben eredményesen fellebbező alperest a felperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított, az áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú részperköltsége megfizetésére.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a 6/1986.(VI.26. IM rendelet 14 §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. december 14.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiss Sándorné
tisztviselő